

EU
SUPEREROU

CORINT JUNIOR

ANTJE SZILLAT & JAN BIRCK

FLÄTSCHER

UAU, UN SCONCS DETECTIV!

Bestseller
SPIEGEL

M-am întins și am căscat. Era o dimineață ploioasă. După ce mi-am încălzit bine oasele cu unsprezece genuflexiuni și șapte flotări și trei sferturi, stomacul a început să-mi ghiorțăie.

FOAME!

— Elanule, ține-te bine, că vin! am strigat, gata de acțiune, și mi-am părăsit reședința elegantă.

Până la barul restaurantului Elanul Sălbatic, unde-mi luam micul dejun, erau doar câțiva pași.

Mi-am îndesat capul între umerii extrem de bine făcuți și am pornit prin ploaia mărunță și neprietenoasă.

Peste câteva fracțiuni de secundă, ridicam deja primul capac, gata să cad pe spate.

— Bleah, ce, Doamne iartă-mă, e asta???

Mirosea supect și arăta încă și mai dubios... dar se afla în tomberonul meu preferat, cel cu găluște-cu-pesmet-și-alte-asemenea-minunății-din-aluat-cu-cartofi!

Poate că e momentul să menționez că adoor găluștele cu pesmet! Nimic nu-mi potolește stomacul veșnic înfometat așa de bine cum o fac cheștiile alea rotunde și lipicioase.

— Probabil că este vorba de o neînțelegere, mi-am spus. Una mare!

Trebuia să o rezolv, pentru că sub nicio formă nu aveam de gând să mănânc așa ceva.

Însă, înainte de a mă plânge maestrului bucătar Bode, voiam să-i mai dau o șansă. Adică, a greși este omenește — sau cel puțin așa auzisem. Iar eu nu sunt nicidecum un animal fără suflet.

Așa că am trecut la tomberonul următor. Însă, exact când dădeam să-l deschid, s-a mai deschis ceva, și anume ușa din spate a Elanului Sălbatic!

— Fir-ar să fie! Gata, mi-a ajuns!

Aoleu, cunoșteam vocea asta! Însă până atunci n-o auzisem strigând niciodată atât de aproape de timpanele mele.

M-am întors fulgerător pe burtă, am dispărut elegant, cu sprint în lateral și salt înainte, am tăiat-o oblic — și am eșuat lamentabil. Lucru pe care, evident, îl pun pe seama golului din stomac, care mă slăbise.

Cât se poate de logicamente!

Urâtul — deși foarte talentatul — maestru bucătar Bode reușise să mă prindă.

Ți-arăt eu ție, haimana!

HAT

ȚUȘTI

Haimana? Ei bine, asemenea injurii eu nu permit, mi-a trecut prin cap. După care... în jurul meu s-a făcut întuneric.

Întuneric-beznă-noapte-neagră-ca-smoala îngrozitor-de-fără-ieșire!

— Tataaa! s-a auzit după câteva secunde un glas răgușit, străpungând bezna. Avem găluște la prânz?

— Theo, nu acum! Tocmai ce-am prins pisica aia nenorocită!

PISICĂ??? Poftim???

— Unde?

— Aici, în sacul de cartofi!

La naiba! Eram captiv într-un sac ordinar.

Cât de umilitor!

Cât de ridicol!

Cât de nedrept!

Și mă mai și zgâria cumplit nesuferita aia de țesătură.

— Nu văd nimic. Și cum rămâne cu găluștele? Că nici ieri n-am avut.

Aha, deci așa! Mâncarea mea favorită nu fusese în meniu. Și încă ceva mi-a trecut prin cap, în ciuda tristului meu prizonierat. Acest Theo, pe care nu-l cunoșteam decât din vedere, părea a fi la fel de înnebunit după găluște ca și mine.

Probabil că era un semn!

Cu toată puterea de care dispuneam, am început să mă zbat în sac. Foarte hotărât să-i arăt lui Bode că nu eram nicidecum o stupidă de pisică!

— Theo, ajută-mă odată! se enervă maestrul bucătar.

— Ești sigur, tată, că ai prins o pisică? întrebă Theo. Și ce-ai de gând să faci cu ea? Grătar?

— Prostii, bineînțeles că nu! Eu sunt maestru bucătar. Lighioana va ajunge la adăpostul pentru animale. Ori la grădina zoologică. Sau o duc la un circ ambulant, că tot s-a instalat unul la marginea orașului. Important e să fie cât mai departe de curtea noastră!

TĂȘ

